

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 82/06-63

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. júla 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla, zo sudcu Jána Auxta a sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej o sťažnosti J. P., bytom Š., zastúpeného advokátkou JUDr. D. H., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Nc 95/92 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Nc 95/92 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Nc 95/92 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. P. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 120 000 Sk (slovom jednostodvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia J. P. v sume 10 238 Sk (slovom desaťtisícdeväťdesaťosem slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. D. H., K., v lehote do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.

5. Okresný súd Bratislava III je p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 10 238 Sk (slovom desaťtisícdeväťdesaťosem slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 7000060515/8180 vedený v Štátnej pokladnici do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 82/06-42 z 27. apríla 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Nc 95/92.

Okresný súd sa na základe výziev ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3342/2006 z 22. júna 2006, v ktorom okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že konaním Okresného súdu Bratislava III sp. zn.: 6 Nc 95/92 došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov a to minimálne v tom, že od podania návrhu na začatie konania do konca mája 2003 čo je viac ako 11 rokov, bol konajúci súd v uvedenej právnej veci absolútne nečinný.

Zo spisu 6 Nc 95/92 som zistil, že dňa 26. 2. 1992 bol sťažovateľom doručený neúplný návrh na začatie konania označený ako sťažnosť na Ministerstvo národnej obrany. Úpravou zákonnej sudkyne zo dňa 10. 3. 1992 bol sťažovateľ kvalifikovaným spôsobom vyzvaný na odstránenie väd svojho neúplného podania. Na uvedenú výzvu sťažovateľ vôbec nereagoval. Dňa 22. 5. 2003 bol opätovne vyzvaný zákonnou sudkyňou na odstránenie väd podania, na čo sťažovateľ reagoval svojím podaním doručeným na súd dňa 19. 6. 2003. Dňa 8. 1. 2004 doručil do spisu sťažnosť na prietahy v konaní a dňa 22. 6. 2004 súd uznesením odmietol jeho podanie z dôvodu, že toto nedoplnil. Uvedené uznesenie bolo sťažovateľovi doručené dňa 28. 6. 2004, dňa 8. 7. 2004 podal sťažovateľ odvolanie proti uzneseniu o odmietnutí podania a dňa 13. 7. 2004 bol vyzvaný na odstránenie väd svojho odvolania. Dňa 17. 8. 2004 súdu doručil doplnenie odvolania a upresnenie návrhu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno konštatovať, že nie je pravdou tvrdenie sťažovateľa, že to bol súd, ktorý spôsobil prietahy v konaní po dobu viac ako 11 rokov a to od 26. 2. 1992 do konca mája 2003. Je nesporné zo spisu, že návrh ktorý podal sťažovateľ dňa 26. 2. 1992 bol neúplným návrhom, na základe ktorého nebolo možné konať vo veci. Okamžite po doručení tohto návrhu súd vyzval navrhovateľa dňa 10. 3. 1992 na odstránenie väd a na túto výzvu sťažovateľ vôbec nereagoval. Opätovne bol vyzvaný na odstránenie väd dňa 22. 5. 2003 a až na túto výzvu sťažovateľ reagoval, keď dňa 19. 6. 2003 svojím podaním údajne návrh doplnil, avšak ani na základe tohto podania nebolo možné konať vo veci samej, preto súd uznesením zo dňa 22. 6. 2004 podanie sťažovateľa odmietol. Sťažovateľ meritórne odstránil vady podania dňa 14. 8. 2004 v rámci odvolacieho konania voči uzneseniu o odmietnutí podania.

Podľa môjho názoru nečinnosť sťažovateľa pri odstraňovaní väd podania napriek tomu, že bol sťažovateľ riadne vyzvaný na ich odstránenie nemožno kvalifikovať ako prietahy spôsobené súdom. (...)

K veci sa vyjadrila aj zákonná sudkyňa JUDr. V. M., ktorá okrem iného uviedla:

„Podaním zo dňa 26. 2. 1992 sa J. P. sťažoval na Ministerstvo národnej obrany

a Správu vojenských súdov, ktoré neakceptovali jeho finančné požiadavky na odškodnenie.

Vzhľadom na skutočnosť, že podanie bolo zmätočné a neúplné, bol prípisom zo dňa 10. 3. 1992 vyzvaný sudkyňou JUDr. M. B. na odstránenie väd podania, ktoré nemalo náležitosti návrhu na začatie konania. Podanie doplnené nebolo a hoci konanie mohlo byť v zmysle príslušných zákonných ustanovení zastavené, bol J. P. mnou ako vtedy zákonnou sudkyňou vyzvaný na opakované doplnenie návrhu pod následkom zastavenia konania, zrejme aby mal ešte jednu možnosť sa svojho nároku domôcť po doplnení podania. Výzvu prevzal dňa 10. 6. 2004, z výzvy nie je možné zistiť, kedy bola vypracovaná, nakoľko absentuje na jej dátum vypracovania.

S odstupom času si nepamätám, kedy mi bola predmetná vec pridelená na vybavenie, kde sa spis nachádzal, ani kedy bola vypracovaná výzva na odstránenie väd podania.

Od r. 1992, kedy som nastúpila na OS III až do roku 2003 sa pohyboval stav v oddelení cca 500 až 700 vecí, občianskoprávnu agendu sme dlhú dobu vybavovali iba dve sudkyne a zároveň sme vybavovali aj množstvo obchodných vecí. O neúnosnom počte pridelených vecí nielen v mojom oddelení, ale na celom občianskoprávnom úseku boli informované kompetentné osoby, pričom sa stav z roka na rok zhoršoval a bol problém riadne a včas vybaviť veci v odd. C, čím trpelo odd. Nc. Prieťahy v konaní sa podľa prijatej právnej úpravy posudzujú retrospektívne, čo je na ujmu, nakoľko si sudca podstatné skutočnosti, ktoré spôsobili skutočné prieťahy v konaní nemôže pamätať. Doba, v ktorej podanie J. P. nebolo vybavené sa javí dlhá, nebola však v žiadnom prípade spôsobená subjektívnymi prieťahmi z mojej strany a hoci zaťaženosť sudcu a súdu nie je akceptovaným argumentom zo strany Ústavného súdu SR, je skutočným dôvodom prieťahov v konaní v rozhodujúcom období. Z pôvodného spisového obalu je zřejmé, že vec bola označená ako sťažnosť a bola evidovaná ako vec Nc. J. P. po predmetnom podaní sa o vec nezaujímal, neinformoval sa na jej stav a nereagoval ani na výzvy súdu na doplnenie podania, preto bolo podanie uznesením zo dňa 22. 6. 2004 odmietnuté, proti čomu podal odvolanie. Vo veci som bola zákonnou sudkyňou do 31. augusta 2004.

V predmetnej veci poukazujem aj na skutočnosť, že J. P. doručil súdu neúplné podanie, neposkytol súdu žiadnu súčinnosť a až s odstupom niekoľkých rokov po doručení rozhodnutia o odmietnutí podania pre opätovné nedoplnenie prejavil aktivitu.“

Právna zástupkyňa sťažovateľa sa k stanovisku okresného súdu vyjadrila podaním doručeným ústavnému súdu 11. júla 2006, v ktorom okrem iného uviedla:

«Dňa 06. 07. 2006 bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené uznesenie o prijatí sťažnosti sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a vyjadrenie porušovateľa ako aj zákonnej sudkyne k predmetnej sťažnosti, ku ktorému sťažovateľ využíva svoje právo a prostredníctvom právnej zástupkyne podáva nasledovné stanovisko:

K predmetnému vyjadreniu porušovateľa ako aj zákonnej sudkyne k ústavnej sťažnosti uvádzame, že ide o neopodstatnené vyjadrenie nakoľko porušovateľ opätovne len stroho konštatuje stav, ktorý bol už popísaný a vysvetlený v sťažnosti ako aj v doplnení sťažnosti proti porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušovateľ vo svojom vyjadrení konštatuje, že „je nesporné, že návrh, ktorý podal sťažovateľ dňa 26. 02. 1992 bol neúplným návrhom, na základe ktorého nebolo možné konať vo veci“ a rovnako aj zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení konštatuje, „že podanie sťažovateľa bolo zmätočné a neúplné.“ Z uvedeného dôvodu bol sťažovateľ, porušovateľom vyzvaný dňa 10. 03. 1992 na odstránenie väd podania, ktoré nemalo náležitosti návrhu na začatie konania v zmysle procesného práva. Ako sa ďalej uvádza a bolo aj skôr vysvetlené na predmetnú výzvu porušovateľa, sťažovateľ nereagoval, avšak nie celkom z pochopiteľných dôvodov bol sťažovateľ na odstránenie väd podania opätovne vyzvaný porušovateľom až po uplynutí 11 rokoch nečinnosti súdu a niekoľkých urgenciách sťažovateľa.

V zmysle ust. § 103 O. s. p. v platnom znení „kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).“

Z dikcie zákona priamo vyplýva, že súd je povinný dbať na to, aby súdne konanie prebiehalo podľa presne stanovených pravidiel, ktorých dodržiavanie je predpokladom toho, aby konanie mohlo prebehnúť a súd mohol vydať rozhodnutie. Ide o tzv. procesné podmienky konania, ktoré rozlišujeme na odstrániteľné a neodstrániteľné.

V konkrétnom prípade išlo podľa vyjadrení porušovateľa o „zmätočné a neúplné“ podanie zo strany sťažovateľa a teda jednoznačne o odstrániteľný nedostatok konania.

Odstrániteľný nedostatok konania, musí súd sa pokúsiť v súčinnosti s účastníkmi konania odstrániť a až následne zvážiť, či ide o také nedostatky, ktoré bránia ďalšiemu konaniu a rozhodovaniu, alebo či i pri týchto nedostatkoch nemôže vo veci konať a prípadne i rozhodnúť.

Vychádzajúc z platnej judikatúry ak, navrhovateľ v návrhu označí ako účastníka konania štátny orgán, ale iný ako ten, ktorého sa prejednávaná vec v skutočnosti týka, ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť a o jeho odstránenie je súd povinný sa postarať. O tom, ktorého štátneho orgánu sa prejednávaná vec týka, je súd súčasne povinný navrhovateľa poučiť. (RNS C 352/2001)

Na základe uvedeného máme za to, že porušovateľ svoje základné povinnosti uložené zákonom, tým že po dobu 11 rokov pasivity v danej veci urobil spolu dva procesné úkony v podobe výziev na odstránenie väd podania nesplnil.

V tejto súvislosti je nevyhnutné zdôrazniť, že nedostatok podmienok konania a vada návrhu (žaloby) sú navzájom nezameniteľnými pojmami procesného práva, samostatne upravenými, ktoré majú odlišné dôsledky a s ktorými je spojený aj rozdielny postup súdu. Nedostatok podmienok konania nie je vadou návrhu z hľadiska jej správnosti či úplnosti a vada návrhu naopak nepredstavuje nedostatok podmienok konania.

Pokiaľ ide o prietahy, ktoré podľa názoru porušovateľa spôsobil sťažovateľ uvádzame, že sťažovateľ si nie je vedomý jeho nedostatočnej súčinnosti či dokonca pasivity v danej súdnej veci, práve naopak sťažovateľ poskytoval všetku potrebnú súčinnosť. Okrem toho sa sťažovateľ viackrát domáhal aktívneho konania vo veci zo strany porušovateľa a zároveň skorého rozhodnutia vo veci. Dôkazom o uvedených tvrdeniach je aj samotná sťažnosť na postup súdu pre jeho nečinnosť v konaní (doložená v spise), ktorú sťažovateľ podal predsedovi Okresného súdu Bratislava III tak aj predsedovi Krajského súdu v Bratislave.»

Zároveň na základe tohto vyjadrenia žiada priznanie trov konania spolu v sume 10 238 Sk za tri úkony právnej služby a režijný paušál.

Rovnaké skutočnosti zistil aj ústavný súd z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a súdneho spisu sp. zn. 6 Nc 95/92.

Navyše zistil, že od januára 2006, keď bol spis vrátený z ústavného súdu, okresný súd neurobil žiadny meritórny úkon smerujúci k predloženiu spisu v dôsledku podaného odvolania sťažovateľa na odvolací súd a riešil len otázku pridelenia veci na prejednanie a rozhodnutie zákonnému sudcovi.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Sťažovateľ sa podanou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov (...)“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 15/03, II. ÚS 66/03), v súlade s ktorou možno za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v konkrétne posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci alebo k odstráneniu jeho právnej neistoty zákonom dovoleným spôsobom. K vytvoreniu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (napr. III. ÚS 127/03).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa

ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria považuje ústavný súd aj povahu prejednávanej veci.

Pri uplatnení týchto kritérií však ústavný súd súčasne berie do úvahy, že ich aplikácia je oveľa jednoduchšia v prípadoch, v ktorých zistil, že „súd bol celkovo nečinný a od podania žalobného návrhu neuskutočnil vo veci žiadne úkony“ (II. ÚS 4/03, II. ÚS 177/03, IV. ÚS 82/04 a IV. ÚS 246/05). Ako zo sťažnosti, tak aj z vyžiadaného súdneho spisu vyplynulo, že v ňom ide práve o takýto prípad, keďže okresný súd vo veci samej neurobil žiaden úkon, ktorý by smeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, o súdnu ochranu ktorej požiadal všeobecný súd. Po podaní návrhu okresný súd urobil síce výzvu na odstránenie nedostatkov tohto podania 10. marca 1992, ale v dôsledku toho, že sťažovateľ na jeho výzvu nereagoval, konanie nezastavil, a bez toho, že by jeho ďalšiemu procesnému postupu bránila iná zákonná prekážka, výzvu opakoval až po viac ako 11 rokoch (22. mája 2003). Dňa 22. júna 2004 vydal síce rozhodnutie, ktorým návrh odmietol, a hoci proti tomuto rozhodnutiu bolo podané odvolanie ešte v júli 2004, okresný súd do dňa rozhodnutia veci ústavným súdom nepredložil spisový materiál Krajskému súdu v Bratislave za účelom rozhodnutia o tomto odvolaní.

Je pravdou, že sťažovateľ podal nejasný a neúplný návrh na začatie konania a nereagoval na prvú výzvu okresného súdu z 10. marca 1992, ako aj nedostatočne upresnil svoj návrh na základe ďalšej výzvy okresného súdu, ale tieto okolnosti vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania nemožno pripísať na ťarchu sťažovateľa, ako to uviedol okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti, ale predovšetkým je to okresný súd, ktorý počas viac ako 14 ročného obdobia nedokázal organizovať procesný postup plynulo a efektívne tak,

aby vo veci uplatnil aj procesné sankcie, napríklad zastavil konanie podľa § 43 OSP v znení platnom v čase podania návrhu sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto ústavný súd nemohol akceptovať ani vyjadrenie okresného súdu, že „... *nie je pravdou tvrdenie sťažovateľa, že to bol súd, ktorý spôsobil priesťahy v konaní po dobu viac ako 11 rokov a to od 26. 2. 1992 do konca mája 2003*“.

Obranu okresného súdu (zákonnej sudkyne), že skutočným dôvodom priesťahov v konaní v rozhodujúcom období (od roku 1992 až do roku 2003) bolo množstvo občianskoprávných a obchodných vecí, ktoré vybavovala, ústavný súd tiež neakceptoval.

V súlade s judikatúrou ústavného súdu nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezabavuje štát zodpovednosti za zbytočné priesťahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka okresného súdu nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných priesťahov.

Vychádzajúc z týchto skutkových poznatkov ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Nc 95/92 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 6 Nc 95/92 konal bez zbytočných priesťahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ požadoval za porušenie ním označeného práva finančné zadosťučinenie v sume 2 000 000 Sk z dôvodov uvedených v sťažnosti.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na zistenú nečinnosť a doterajšiu dĺžku konania pred okresným súdom a zohľadňujúc konkrétne okolnosti prípadu (správanie sťažovateľa) ústavný súd považoval priznanie sumy 120 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd na základe žiadosti sťažovateľa a po splnení podmienok ustanovil sťažovateľovi právnu zástupkyňu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, uložil kancelárii ústavného súdu uhradiť ustanovenej právnej zástupkyňi trovy právneho zastúpenia v sume 10 238 Sk.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde sa na konanie pred ústavným súdom použijú primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 148 ods. 1 OSP štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd zároveň uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia na účet ústavného súdu do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia.

Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk a priznal sťažovateľovi podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2006 (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie z 10. júla 2006) v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov celkovú sumu 10 238 Sk (t. j. za každý úkon 2 730 Sk a k tomu 19 % DPH v sume 1 556,10 Sk a 3 x 164 Sk režijný paušál).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2006